

отъ прѣдъ хората, и че на леглото му сж виделе единъ камъкъ. Въобще въ онуй врѣме хората приказвале много таквизъ неимовѣрни баснословия, като смѣсвале естеството на смъртнитѣ съ на боговетѣ за да ги убожаватъ. Плутархъ казва пакъ, че за да не признаемъ божественността на добродѣтелното юначество, е нѣщо неблагородно и не свято; но безумно ще бжде, ако смѣсваме небето съ земията. По тѣзи причина нека слѣдваме слѣдующето безопасно Пиндарово мнение че:

„На всесилната смъртъ пренадлежи цѣлото тѣло, Но, когато чловѣкъ живѣе, тогазъ на живота му остава статуята: и само това има божественно происхождение)“.*

Понеже отъ тамъ дохожда и тамъ се завърща, не т. е. заедно съ тѣлото, а колкото е възможно стареае се да се отърве отъ тѣлото, и да се разлага, за да стане безъ тѣлото съвършено чистъ и непороченъ; понеже суха душа, споредъ казванието на Ираклита **) е най-добрата оная, която лѣти съ тѣлото, подобно на свѣтканицата прѣзъ облацитѣ. Впрочемъ, оная душа, която е смѣсена съ тѣлото, а най-паче съ пълното тѣло, е както парата, която е тешка и мъглива, и която мъчно се запалва, и на горѣ много мъчно лѣти. Слѣдователно Плутархъ казва, че не бива тѣлата на добритѣ хора тѣй свърхъ-естественно и заедно съ душитѣ да ги испроводимъ на небето, но първо да расжждаваме, че юначествата и душитѣ, сж съвсѣмъ естествени и по божественна правда. И за туй отъ

*) Пиндарово прѣдложение, което въ днешно врѣме не се намира.

**) Ираклитъ, който билъ Ефеский философъ, и който живѣлъ около 70 Олимпиада.